

SÈRIE

BERGMAN 3

labutxaca

MORTS PRESCINDIBLES

HJORTH & ROSENFELDT

Michael Hjorth
i Hans Rosenfeldt

Morts prescindibles

(Sèrie Bergman 3)

Traducció de Jordi Boixadós

Columna
Barcelona

Títol original: *Fjällgraven*
© Michael Hjorth i Hans Rosenfeldt, 2012
Publicat d'acord amb Salomonsson Agency

La primera edició en català d'aquesta obra es va publicar
a Columna l'any 2017

Primera edició en aquest segell: gener del 2018
© de la traducció: Jordi Boixadós, 2017
© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Moelmo, s.c.p.
Impressió: Liberdúplex
DIPÒSIT LEGAL: B. 25.281-2017
ISBN: 978-84-17031-44-2

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra

(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

Els membres de la unitat d'homicidis de la policia nacional, amb base a Estocolm, també coneguda com Riksmord...

Torkel Höglund — inspector en cap

Ursula Andersson — experta de la policia científica

Vanja Lithner — detectiu de policia

Billy Rosén — detectiu de policia

Sebastian Bergman — psicòleg i criminòleg

Trolle Hermansson — antic inspector en cap, acomiadat per haver utilitzat serveis de vigilància per a ús personal i per haver fabricat proves falses

Altres policies

Jennifer Holmgren – agent de policia en pràctiques a la petita ciutat de Sigtuna. Destinada temporalment al Riksmord

2003

Aquesta vegada es deia Patricia.
Patricia Wellton.
Un nom nou per a un lloc nou.

Al principi, ara feia molt de temps, el més difícil havia estat reaccionar quan els recepcionistes dels hotels o els taxistes cridaven el seu nom.

Això, però, era aleshores. Ara com ara, en canvi, assimilava el nom tan bon punt rebia el nou carnet d'identitat. En aquest viatge, només una persona l'havia fet servir fins ara: l'empleat de l'oficina de cotxes de lloguer d'Östersund quan havia anat a dir-li que el cotxe reservat per avançat ja estava net i preparat per agafar-lo.

Ella havia aterrat a l'hora prevista, a les cinc tocades de la tarda de dimecres, i havia agafat l'Arlanda Express fins al centre d'Estocolm. Era la seva primera visita a la capital de Suècia, però s'havia limitat a sopar d'hora i avorrida en un restaurant proper.

Poc abans de les nou havia pujat al tren nocturn en direcció a Östersund. Havia reservat un compartiment individual. No pas per por que la detinguessin si algú, més endavant, en donava una descripció a la policia, sinó senzillament perquè no li agradava dormir amb desconeguts. No ho havia fet mai.

Ni amb les companyes de l'equip de voleibol quan anaven de torneig, de jove, ni tampoc a l'època de formació, ja fos a la base o sobre el terreny, ni durant les missions.

Un cop el tren s'havia posat en marxa, se n'havia anat cap al vagó restaurant, havia comprat una petita ampolla de vi blanc i una bosseta de cacauets i havia segut ben tranquil·la al seu compartiment a llegir *Sé què penses de veritat*, un llibre que era novetat i que duia el subtítol més aviat curiós de *Llegint el llenguatge corporal amb un advocat penalista*. La dona que ara com ara tenia el nom de Patricia Wellton no estava gaire convençuda que els advocats penalistes fossin particularment experts en la lectura del llenguatge corporal; ella no n'havia conegut cap que destaqués en aquell aspecte, però almenys el llibre era curt i entretingut. Just passada la una de la matinada, s'havia ficat entre els llençols blancs i ben nets i havia apagat el llum.

Al cap de cinc hores havia baixat del tren a Östersund i després d'haver fet unes quantes preguntes l'havien adreçat cap a un hotel, on havia esmorzat sense pressa, i en acabat se n'havia anat a l'oficina d'Avis per agafar el cotxe de lloguer. Allà li havien ofert un cafè mentre esperava que netegessin i revisessin el cotxe.

Un Toyota Avensis nou, de color gris.

Després d'un curt trajecte de poc més de cent quilòmetres, arribava a Åre. S'havia mantingut tota l'estona sota el límit de velocitat; no hi havia cap necessitat d'atreure l'atenció, tot i que, a la pràctica, no hauria canviat res. La policia sueca no tenia el costum de posar-se a buscar un cotxe que hagués comès una infracció lleu, almenys pel que ella sabia; potser ni tan sols entrava dins de les seves competències. En tot cas, si algú descobria que ella anava armada, la missió se n'aniria en orris. No tenia la documentació que permet dur armes a Suècia. Si li trobaven la Beretta M9, començarien a investigar i no trigarien a descobrir que Patricia Wellton només existia allà i en aquell moment. De manera que va afluixar la marxa mentre deixava enrere les

pistes d'esquí cobertes d'herba verda i entrava al poble dalt del turó per on es baixava cap al llac.

Va anar a fer un volt, es va ficar al primer lloc que li va semblar per fer un mos i va demanar un entrepà i una Diet Coke. Mentre menjava, va mirar el mapa. Li quedaven cinquanta quilòmetres per l'E14 i després havia de sortir de la carretera, deixar el cotxe i recórrer un tram de vint quilòmetres. Va mirar el rellotge. Tres hores per arribar, una per fer neteja, dues per tornar al cotxe, enviar l'informe... Arribaria a Trondheim a temps d'agafar el vol cap a Oslo, i divendres seria a casa.

Va fer una altra passejada per Åre i tot seguit va tornar al cotxe i va arrencar en direcció a l'oest. Havia anat a molts llocs per feina, però no havia vist mai un paisatge com aquell, amb les muntanyes de suaus formes arrodonides, la línia dels arbres clarament definida i el sol que es reflectia en l'aigua al fons de la vall. Hi podria ser feliç, allà, en aquell aïllament, amb aquell silenci i l'aire net. Li agradaria llogar una caseta ben allunyada i sortir a fer llargues excursions. Anar a pescar. Gaudir de la llum de l'estiu i seure els vespres de tardor a llegir vora un foc de camp.

Potser en una altra època.

Probablement mai.

En veure un senyal que indicava Rundhögen cap a l'esquerra va deixar l'E14, i al cap de poc va baixar del cotxe, va agafar la motxilla i un mapa de la zona i es va posar a córrer.

Va parar al cap de cent vint-i-dos minuts. Li faltava una mica d'alè, però no estava cansada. No havia corregut ni de lluny al màxim de la seva capacitat. Es va asseure i va beure una mica d'aigua mentre deixava que la respiració tornés a la normalitat. Tot seguit va agafar els binocles i va enfocar la cabana de fusta que tenia a uns tres-cents metres de distància. Es trobava al lloc indicat. Era exactament igual que la foto que li havia donat l'informant.

Si ho havia entès bé, la cabana era dels anys trenta: avui

dia no donarien permís a ningú per construir allà, al peu de la muntanya. Un director d'empresa que tenia bona relació amb la Casa Reial necessitava un recer a l'època de caça i la veritat era que d'allò no se'n podia dir una casa, ni tan sols una caseta de camp. Quines dimensions devia tenir? Divuit metres quadrats? Vint, potser? Les finestres eren minúscules, i per la teulada recoberta de feltre treia el cap una petita xemeneia. Davant de l'entrada hi havia dos esglaons, i a uns deu metres quedava el que semblava un cobert, que constava d'una meitat tancada amb porta, i ella va suposar que es tractava d'un vàter exterior; l'altra meitat era oberta, i com que a fora es veia una taula per tallar fusta, calia imaginar que era el lloc on guardaven la llenya.

Rere la mosquitera verda es va bellugar alguna cosa. Ell era allà.

Patricia Wellton va deixar els binocles, va ficar la mà a la motxilla i va treure la Beretta. Amb moviments ràpids i experts va enroscar el silenciador. Es va aixecar, es va ficar la pistola a la butxaca de la jaqueta especialment dissenyada amb aquesta finalitat, es va carregar la motxilla a l'esquena i es va posar a caminar. De tant en tant mirava per sobre de l'espatlla, però no es veien moviments. La cabana quedava una mica apartada del sender marcat, i en aquella època de l'any, a final d'octubre, no es podia dir precisament que hi hagués una riuada de caminants. Només n'havia trobat dos d'ençà que havia deixat el cotxe.

Quan li quedaven menys de cinquanta metres per arribar, va treure la pistola i se la va posar al costat de la cama. Va avaluar les opcions que tenia. Picar a la porta i disparar tan bon punt ell obrís o donar per descomptat que la porta de la cabana estaria oberta, entrar i agafar-lo per sorpresa. Tot just acabava de decidir-se per picar, quan la porta es va obrir. Ella es va posar en tensió i tot seguit es va ajupir. Un home d'uns quaranta anys sortia de la caseta. Patricia Wellton estava en terreny obert i no podia amagar-se enlloc. El millor que podia fer era quedar-se quieta. Qualsevol moviment que fes, per

petit que fos, podia atreure l'atenció de l'home. Va prémer la pistola més fort. Si ell la veia, ella tindria temps d'aixecar-se i disparar-li abans que pogués posar-se a córrer. Era a quaranta metres. Segur que l'encertaria, i el tret probablement seria mortal, però no era el que ella volia. Si el feria, potser l'home tindria temps de tornar a la cabana. I si hi tenia una pistola? Les coses es complicarien molt si ell s'adonava de la seva presència.

De tota manera, no semblava que l'hagués vista, perquè va tancar la porta, va baixar els graons i es va encaminar cap al cobert. Un cop allà, va agafar la destal i va començar a tallar llenya.

Ella es va redreçar lentament, i es va desviar una mica cap a la dreta per quedar oculta rere la cabana per si l'home s'aturava i es girava a mirar el bonic paisatge.

La destal. Es podia convertir en un problema? No era probable. Si tot anava com estava previst, ell no tindria temps d'adonar-se de l'amenaça i encara menys, esclar, atacaria amb una arma de combat cos a cos com era una destal.

Patricia Wellton es va aturar al costat de la casa, es va concentrar i després va tombar la cantonada de l'edifici.

L'home va semblar més que estranyat de veure-la. Va preguntar alguna cosa; ella va suposar que demanava qui era, potser què feia allà al bell mig de les muntanyes del Jämtland i si hi havia res en què la pogués ajudar.

Tant li feia.

La dona no entenia el suec i ell no rebria mai cap resposta.

La pistola amb el silenciador va espetegar una vegada.

L'home va deixar de bellugar-se a l'instant, com si algú hagués premut el botó de pausa mentre mirava una pel·lícula. La destal li va relliscar de la mà, els genolls se li van doblegar cap a l'esquerra, el cos va caure a la dreta i els seus vuitanta quilos van colpejar el terra amb un so sord. Ja era mort en el moment d'arribar-hi, com si algú l'hagués llen-

çat de qualsevol manera i hagués acabat de costat. La bala li havia foradat el cor.

La dona es va acostar al cos, va posar-li una cama a cada banda i va apuntar amb tota calma al cap. Un tret a la temple, a tres centímetres de l'ull esquerre. Sabia que era mort, però igualment li va clavar una altra bala al cervell, a cosa d'un centímetre de la primera.

Es va ficar la Beretta a la butxaca i es va preguntar si havia de fer alguna cosa amb la sang del terra, o si valia més deixar que se n'encarregués la natura. Fins i tot en cas que algú s'adonés de la desaparició de l'home, cosa que, com ella sabia, passaria de ben segur, no en trobarien mai el cos. La sang indicaria que li havia passat alguna cosa, però res més. Encara que poguessin pensar el pitjor, les sospites no es confirmarien mai. L'home desapareixeria per sempre.

—Papa?

La dona es va girar de cop i volta i va treure l'arma. Només li va venir una cosa al cap.

Una criatura. Allà no n'hi havia d'haver cap.